

Animal Protection Network medlemsbrev januari 2014

Vad ditt stöd åstadkommer – är du medlem i Animal Protection Network stödjer du indirekt hundar som Hero

Nedan en uppdatering om vad Animal Protection Networks partner Soi Dogs gör och varför vi stödjer dem ekonomiskt.

Tack för att du är med och gör så att Soi Dogs har resurser att rädda hundar som Hero och att de kan fortsätta kampen mot den illegala hundköttindustrin.

Historien om lille Hero – från förtvivlan till en ljus framtid

Hero kom till Soi Dogs djurskydd i slutet av november i ett fasansfullt tillstånd efter att han blivit attackerad och lämnad att dö. För mig är historien om Hero ett fantastiskt exempel på vad ditt stöd åstadkommer varje dag. Låt Hero berätta sin historia för dig:

Hero when found and...

a much happier Hero today!

Hej, mitt namn är Hero och jag skulle vilja berätta min historia för dig om förtvivlan, följ av vänlighet och hopp. Jag var färdig att ge upp livet efter det att jag brutalt attackerats av två män. Jag trodde att de skulle ge mig mat när de kallade på mig, men de tog tag i mig och började slå mig och attackerade mig med en kniv. Smärtan var ohygglig, och jag blödde överallt, men jag lyckades komma undan. Jag hittade ett lugnt hörn i en byggnad, där jag tänkte tillbringa mina sista ögonblick i livet, när en kvinna fann mig. Jag var så rädd för henne och kände mig fångad, men jag var alltför skadad för att kunna springa iväg. Till min förvåning gav hon mig mat och en skål vatten och la pulver på mina sår. Hon lovade mig att hon skulle hitta hjälp. Jag gjorde som den snälla kvinnan sa och höll mig lugn över natten, och nästa morgon kom hon tillbaka med en man som hette Khun Sanae, som försiktigt lyfte upp mig och la mig bak i sin lastbil. Jag var så förvirrad,

eftersom jag inte visste vart han tänkte ta mig, men jag insåg snart att han försökte hjälpa mig.

Jag fördes till en plats som hette Soi Dog Foundation och var så rädd när jag undersöktes av några som kallades veterinärer. När jag kom fram till djurskyddet var mina ben så svårt svullna att det var besvärligt för veterinärerna att ta blodprov i dem. Jag hörde veterinärerna säga att jag var mycket sjuk och troligen hade blodförgiftning. Jag vet inte vad det är, och jag tyckte verkligen inte om medicinen de gav mig! En positiv sak med att komma till kliniken var, att de gav mig en hel skål hundmat när de tog blodprov, och jag åt upp hundmaten på ett par sekunder.

De närmaste veckorna fick jag en massa uppmärksamhet och vård av veterinärerna, och doktor Su rengjorde min kropp i en och en halv timme. Jag kände mig så mycket bättre efteråt, eftersom det inte kliade så mycket som förut. Dr Su berättade också för mig, att jag har blodparasiter och skabb som behöver behandlas, när min blodförgiftning blivit bättre. Det betydde inte så mycket för mig, men vad som betydde desto mer var, att doktor Su berättade att hon skulle göra allt som stod i hennes makt för att göra mig bättre.

Efter fem dagar på kliniken började jag känna mig bättre och hoppfull inför framtiden. Människorna här var så snälla och gav mig en massa utsökt mat. Jag började gå upp i vikt och fick mer och mer energi.

Jag fick också många besök, t.ex. John och Gill, som en gång startade Soi Dog Foundation. Utan dem skulle jag och hundar som jag inte ha en chans att bli räddade, och jag skulle med säkerhet ha dött. De berättade också för mig att många människor, som kallas sponsorer, ger pengar för att hjälpa hundar som jag. John berättade för mig, att han hade gjort mig till en sponsorhund, och även om jag inte var helt säker på vad det betydde, fick det mig att känna mig speciell, eftersom sponsringen av mig inte bara hjälper mig utan alla hundar som Si Dog tar hand om.

Efter omkring tre veckor flyttades jag ut från kliniken och in i en större inhägnad. Jag var så upplivad nu när jag började känna mig bättre, och jag ville ha lite mer utrymme så att jag kunde gå omkring, nu när mina sår började läka och jag hade mer energi. Jag fick inte gå ut vilket var lite tråkigt, men det var i alla fall intressantare nu än att vara på kliniken, eftersom jag kunde se vad som hände runt omkring mig, och i min inhägnad hade jag utsikt över en liten sjö. Jag lärde mig långsamt att lita på människor, men om det var någon som jag inte kände och som kom in i min inhägnad, så brukade jag morra åt dem. Det var för att jag var rädd att de skulle göra mig illa som de där hemska männen gjorde. Jag lärde mig snabbt att lita på Khun Pew, som var den som såg till mig. Hon gav mig mina mumsiga måltider och höll min inhägnad ren och försäkrade sig om, att jag hade en bra sovplats. Även om jag ibland inte gillade det som doktor Su och doktor Ead var tvungna att göra med mig, så visste jag att de gjorde sitt bästa för att vara snälla mot mig, och jag uppskattade det. En man som hette Raymond besökte mig också mycket och tog massor av bilder. Jag förstod inte riktigt varför, men han sa att jag hade många vänner på Facebook och de ville alla veta, om jag höll på att bli bättre. Det var verkligen trevligt att veta att människor brydde sig om mig.

Efter ungefär tre veckor i djurskyddet fick jag komma ut från min inhägnad till en rastgård under dagen, och kan ni tänka er: jag var där med två andra hundar och fick äntligen några vänner att umgås med. Det kändes så bra att ha lite sällskap. Vi placerades alla i våra egna inhägnader på nätterna, men det var OK. Det var bra att få lite vila, eftersom jag fortfarande höll på att återhämta mig. Mina sår blev bättre för varje dag, och jag kände definitivt att jag gick upp i vikt av all god mat som jag fick. Det började t.o.m. växa ut lite ny päls på mig, vilket jag var ytterst stolt över, och jag började känna mig snygg igen.

Jag är glad över att kunna rapportera att jag nu känner mig bättre för varje dag som går, och att pälsen växer till snabbt. Jag är fortfarande lite nervös bland människor som jag inte känner, men jag får regelbundna besök av personalen, och jag har upptäckt att jag tycker väldigt mycket om att bli kramad. Belinda som arbetar på kontoret nära min inhägnad kommer och hälsar på mig några gånger varje dag. Ibland blir jag lite rädd och morrar åt henne, men när jag inser att hon är min vän viftar jag på svansen och blir väldigt uppspelt av att träffa henne. Hon kelar med mig och kliar mig bakom öronen, och när hon slutar ber jag henne fortsätta genom att räcka fram tassens eller slicka hennes hand. Hon har ett stort tålamod med mig, och det har Raymond, Khun Pew och alla veterinärerna också. Jag vet inte hur det kommer att bli med mig i framtiden, men jag hoppas att jag kan stanna här eftersom människorna är så snälla mot mig. Kanske kan jag en dag leva som en del andra hundar gör. Jag har sett hundar som faktiskt bor i hus, och som vaktar människorna som de bor tillsammans med.

Jag är så tacksam för allt som jag har fått, men jag oroar mig för de andra hundarna där ute som lider.

Uppdatering gällande Soi Dogs arbete i kampen för att stoppa den illegala handeln med hundkött ...

I augusti 2013-03-27 hölls en konferens med regeringsrepresentanter från Thailand, Vietnam, Laos och Kambodja för att diskutera sätt att bekämpa den illegala handeln med hundkött. Man kom överens om att dessa representanter skulle lämna rekommendationer till sina regeringar gällande hur man skulle övervaka efterlevnaden av lagarna mot handel med hundkött. En uppföljningskonferens planeras i Bangkok i mitten av februari, där diskussionerna kommer att fortsätta. Huvudmålet för detta kommande möte är att utforma en handlingsplan för att säkerställa, att de deltagande regeringarna fortsätter arbetet med att ingripa mot handeln med hundkött.

Möten planeras också med Royal Thai-polisen för att söka ytterligare samarbete och öka insatserna mot hundsmugglare. Soi Dog Foundation ska finansiera spridningen av en affisch, som informerar människor om att det är olagligt att äta, döda och handla med hundar i Thailand och uppmuntra dem att rapportera misstänkt smuggling. Ombud har rest runt vid gränsövergångarna mellan Laos och Vietnam, och gränsvakter där säger att inga hundar har passerat sedan april. Vi är skeptiska till detta, eftersom vi har fått rapporter om att lastbilar har syns till i Laos. Genom mötena med Royal Thai-polisen hoppas vi få hjälp med att fånga in hundtjuvar.

Nya djurskydd håller på att byggas i Buriram i norra Thailand, och alla hundar som räddas från handeln med hundkött kommer att flyttas till vårt specialbyggda hundhem i mitten av januari. Att ta hand om dessa hundar kostar över 45 000 dollar i månaden, och din fortsatta hjälp behövs. Genom att vara medlem i Animal Protection Network stödjer du också de tusentals hundar som bor på Burirams hundhem.

Rekord i sterilisering 2013

Soi Dogs steriliserade 13.568 hundar och katter 2013, ett rekord som omfattade djur i Phuket, Bangkok samt tusentals som räddats från handeln med hundkött. Detta häpnadsväckande antal för med sig att hundratusentals valpar och kattungar, som annars skulle ha fötts, slipper lida. Enbart i Phuket täckte den mobila kliniken upp alla öns 16 kommuner, och 8.877 hundar steriliserades.

Sterilisering är det enda strategiska, effektiva och humana sättet att ta itu med grundorsaken till att djur på gatan lider – för stor population. Soi Dogs supportrar har steriliserat nästan 60.000 hundar och katter på gatan, och därmed förhindrat att miljontals fler djur fått lida i onödan.

Liten rapport från AAF i Kina och de räddade björnarna i Chengdu

Katter gillar björnar

Även katter gillar björnar. Här är den räddade före detta gallbjörnen Billabong på centret i Chengdu. Han har besök av centrets katt; Rug.

Här är Holly och Wang Cai som jagar varandra på centret i Chengdu. Ja, björnar gillar att busa med varandra. Att tänka på att de har legat flera år i en liten bur - och nu får vara ute och busa är helt underbart.

Och rapport om Professor Paws-programmet i Kina

AAFs fyrbenta lärare fortsätter utbilda barn om hundar och lär dem att de är vänner och inte mat och att de förtjänar kärlek och klappar. Barnen var överförtjusta som vanligt.

Räddade katter i Indien

Den här katten hittades av en person som tog den till vårt djurhem i Darjeeling i Indien. Här tar fantastiske Dr. Sameer Chhetri hand om mamman och ungarna. Nästa steg är att hitta någon som vill adoptera dem. Till dess bor de i trygghet på djurhemmet.

Vaccinations- och steriliseringsprojekt för katter i Indien

Våra vänner i Indien genomför regelbundet vaccinationsturnéer i området. Pengarna kommer helt från Animal Protection Network i Sverige. Här vaccinerar en pojke sin katt.

Här är en annan bild på en katt som steriliseras – också helt inom ramen för vårt svenska projekt.

Tack för ditt stöd!

Med vänliga hälsningar, styrelsen Animal Protection Network